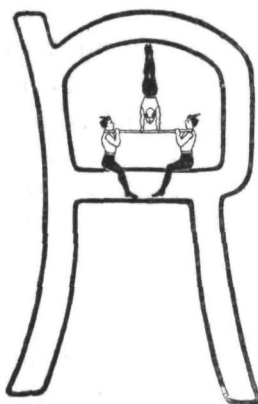

IVO TROŠT:

Jablana in hruška.

Basen.

astli sta na vrtu blizu druga ob drugi. Obe sta donášali človeku obito sladkega sadu. Z leti se je hruška dvignila z vrhom visoko nad jablano in nad ostala drevesa. Spomladi odeta z belim cvetjem se je ponašala kot velikanski belozelen obelisk. Jablana se je razkošatila, da je menil, kdor jo je občudoval cvetočo v pomladni krasoti: to je mogočen kup belordecnega snega.

»Napoto mi delaš,« se obregne neko jutro jablana na mirno sosedo.

»Lepo sem se ti umeknila kvišku. Zakaj me dolžiš, ko nisem kriva?«

»Kriva ali nekriva: jaz potrebujem več prostora, ker tudi človeku več koristim. Otroci se trgajo za moj sad, čeprav še nezrel. Tvojega niko ne pogleda, ker mu krčevito stisne mlade zobke, ko bi ga ugriznil.«

»Zato je pa zrel slajši kot tvoj.«

»Ne rečem; toda otroci sezajo raje po jabolkih, se sladkajo in polnijo želodčke pozimi celo s krlji.«

»Vse resnica: polnijo in prenapolnijo, da po nezrelih celo zbole. Bolni deci pa skuha mamica suhih hrušek, in prej blede, upadla ličica se kmalu zopet smehljajo, mladi neugnančki so drugi dan že izpod odeje zunaj zdravi in veseli. Tvoj sad jim je samo sladilo in živilo, a moj poleg tega tudi zdravilo. Zato se ne obregaj na me, soseda!«

Jablana je šuštel z listjem, kakor da premišlja te besede, odvrnila ni ničesar.

Steze ne dobi nazaj.

*Pomlad zlata
se prismeje,
cvet iz veje
zaduhti.*

*Zlata okna, zlata vrata,
mlada kri —
Hej, veselo, zdaj je z nami
objemimo jo z rokami,
srečo mladih dni!*

*Zdaj nas boza
stiska nase,
tu igra se
zdaj pomlad.*

*Solnce silno, zlata roža
kje tvoj grad?
Tam na vzhodu zjutraj vstanem,
trudno v mraku v morje planem,
v tihi hlad...*

*Pomlad mine, a se vrne;
solnce zmaga tmine črne;
a mladost, ko gre, Bog znaj
steze ne dobi nazaj*

Fran Žgur.